De wereldreis van professor Spits

door G. Th. Rotman

HET KWARTET De Rotterdammer - Nieuwe Haagse Courant
Nieuwe Leidse Courant - Dordts Dagblad

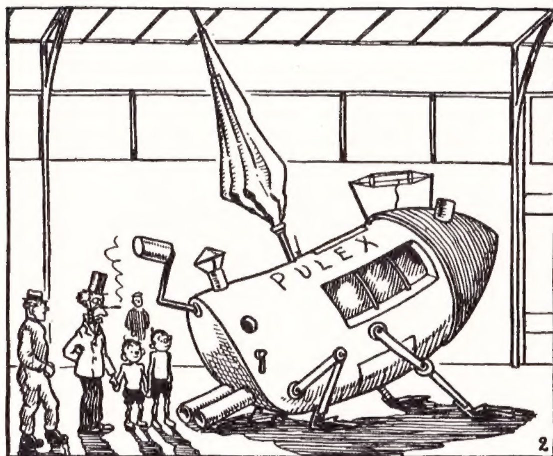
De wereldreis van professor Spits

door G. Th. Rotman

HET KWARTET De Rotterdammer - Nieuwe Haagse Courant
Nieuwe Leidse Courant - Dordts Dagblad

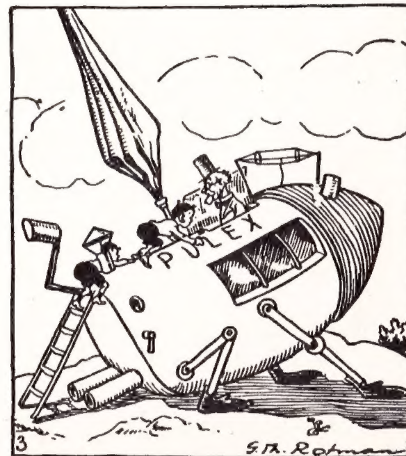

1 Professor Spits was een vreselijk geleerde man. Hij studeerde dag en nacht. Hij had zelfs geen tijd om zijn haar te laten knippen. „Vliegen is uit de tijd!", riep hij, „de wereld snakt naar vooruitgang. We moeten springen!" Daarom vond hij een grote holle kogel uit, helemaal van aluminium. Daarmee kon je dan springen.

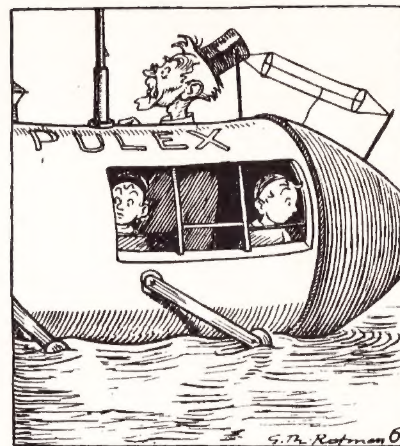
2 Met zijn knappe bol kon hij precies uitrekenen hoe groot zo'n sprong was. En natuurlijk ook, waar je dan neer zou komen. Iedere dag bezocht hij met zijn neefjes Flip en Flap de vliegtuigfabriek waar de kogel werd gebouwd. De professor popelde van ongeduld. Hij wilde direkt met zijn uitvinding een wereldreis gaan maken!

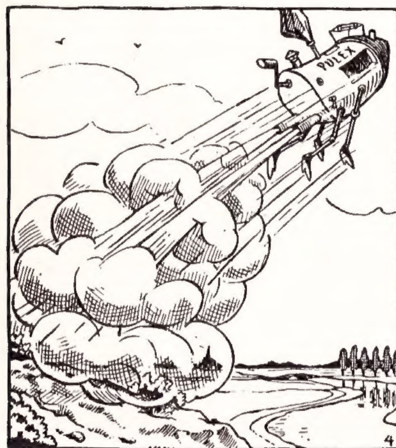
3 Eindelijk was de springkogel, die hij Pulex noemde, klaar. In alle stilte werd hij naar buiten gebracht en op een heuvel gezet. De Pulex zou worden voortgestuwd door raketten. Motoren vond de professor maar ouderwetse ondingen. Boven in de Pulex zat een luik. Daar kropen ze nog wat onwennnig en vol spanning door naar binnen.

4 „Kijk", zei professor Spits, „kijk, als ik op dit knopje druk, dan gaat er wat gebeuren." Hij drukte en...... zoem! Als een wervelwind schoot de Pulex weg. Het was een indrukwekkend gezicht. Ze waren spoedig al zo hoog, dat ze de aarde niet meer konden zien. „Volgens mijn kompas zijn we nu boven Engeland", stelde de geleerde man vast.

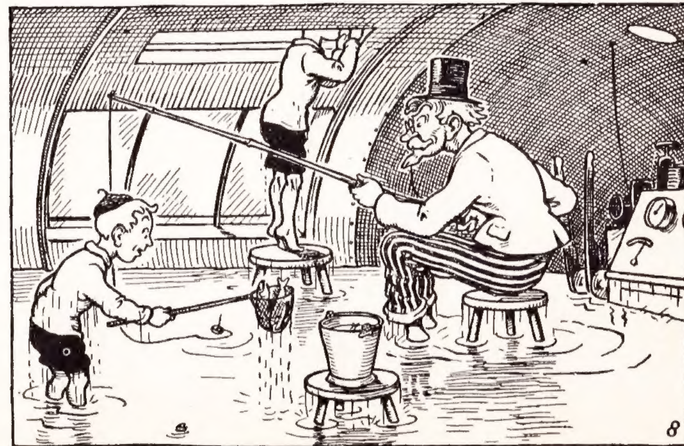
5 Nu drukte hij op een ander knopje en..... rutss! Daar sprong de parachute open. Die leek wel een beetje op een grote paraplu, maar het was toch echt een parachute. De Pulex minderde vaart, en zweefde nu rustig verder. „Ik geloof dat mijn kompas niet helemaal in orde is", zei de professor, toen hij zag dat ze boven Zwitserland vlogen.

6 Behoedzaam liet hij de Pulex verder dalen, en bracht alles in orde voor de landing. Volgens zijn berekening zouden ze neer moeten komen op een groot weiland. Helaas, de professor had zich een beetje vergist. Met een plons kwamen ze precies midden in een meer terecht. En dat vond professor Spits heel vreemd.

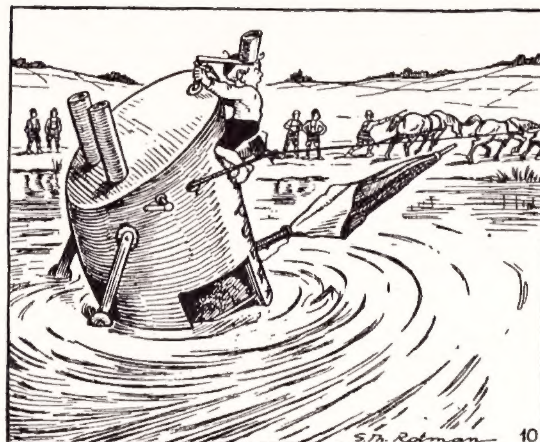

7 Daarom stak hij zijn geleerde hoofd door het luik. „Ja, warempel, dat was geen gras, dat was water. Niets dan water.” Want toen hij van het bankje stapte, stond hij er meteen tot aan zijn kuiten in. Flip en Flap waren erg geschrokken, maar hij hield het hoofd koel. „Als man van de wetenschap”, sprak hij waardig, „weet ik wat me te doen staat.”

8 Hij liep vlug naar voren en begon aan een wiel te draaien. Hierdoor ging het landingsgestel, wat Flip en Flap oneerbiedig voor poten hadden aangezien, uitstaan. De Pulex werd nu omhoog geduwd, en het water zakte gedeeltelijk weg. Terwijl de jongens om de beurt op de uitkijk moesten staan, ging de onverstoorbare professor wat vissen.

9 Het duurde niet lang of er kwam hulp opdagen. Het waren een paar boeren die terug kwamen van de akker. Ze hadden een vreemd ding in het water zien liggen. Op het hulpgeroep van Flip wierpen zé hem heel handig een lang touw toe. Flip bond het aan de Pulex vast. De boeren lieten er hun paarden voortrekken. Zo werd de Pulex naar de oever gehaald.

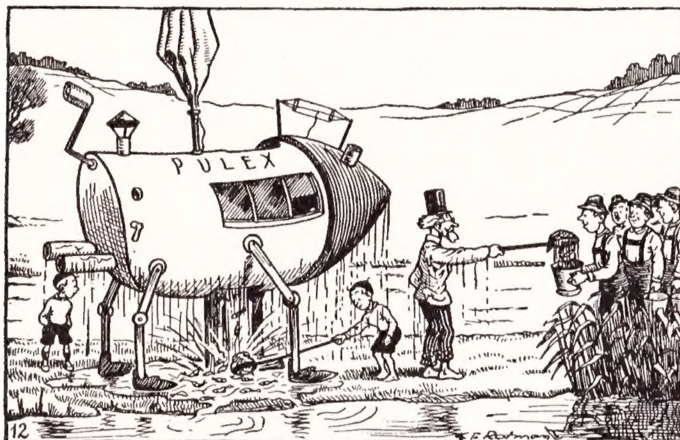

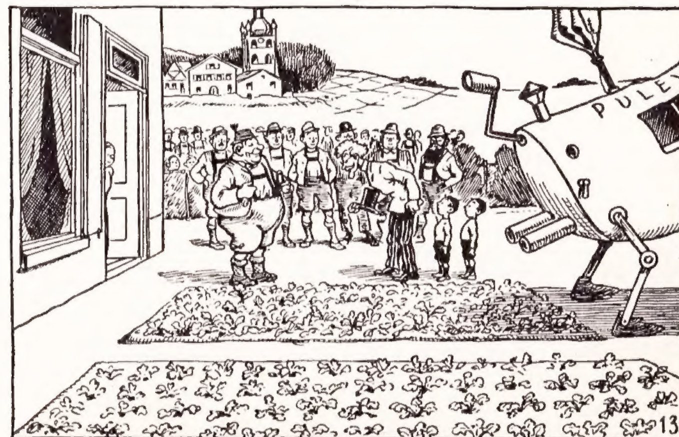
10 Tenminste, dat was de bedoeling. Flip had echter het touw iets te ver naar achteren vastgemaakt. De voorpoten van het landingsgestel bleven nu in de modder steken. De Pulex kwam loodrecht op zijn neus te staan. Flip klampte zich krijtwit van angst aan de staart vast. Binnenin beleefden de professor en Flap heel nare ogenblikken.

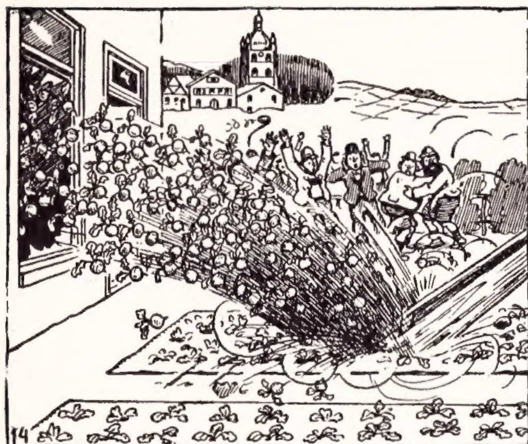
11 Het water in de Pulex zakte naar de neus. De professor duikelde van zijn krukje en viel erin. Toen schoot Flap naar beneden en ging kopje onder. Gelukkig kon hij nu geen vragen meer stellen, want het geleerde brein van de professor stond even stil. Pas toen hij het krukje van Flap op zijn hoofd kreeg, begon het weer te werken.

13 De burgemeester van het dorpje wilde dit wonderlijke toestel ook wel eens zien. In optocht werd de Pulex naar het gemeentehuis gebracht, en in de tuin tentoongesteld. Tenslotte kwamen er niet iedere dag uitvinders van dit formaat in zijn dorp. Daarom nodigde hij de professor en de jongens uit, om bij hem te komen logeren.

12 Hij riep naar de reddingsploeg dat ze het touw moesten vieren. Nu bond hij het aan de neus vast. De Pulex kwam weer recht op het water te liggen, en stond even later veilig en wel op de wal. Als dank voor de hulp gaf de professor hen alle vis cadeau die hij in de Pulex had gevangen. Dat was aardig wat.

14 De volgende morgen vertrokken ze weer. De burgemeester hield een afscheidsrede. „Ik betreur het", zo besloot hij, „dat u vanhier vertrekt." Hoewel hij het anders had bedoeld, kreeg hij volkomen gelijk. Want toen de professor op het startknopje drukte, bleef er van zijn mooie tuin niets meer over. De raket blies er alles uit.

15 De professor had inderdaad beter ergens anders kunnen vertrekken. Dat vond de vrouw van de burgemeester ook. „Wanneer er weer zo'n rare kwibus komt", zei ze bits, „dan zet je hem maar op een gletsjer. Daar kan ie geen kwaad." Haar man stond sprakeloos. Daar werd de grootste uitvinder van deze eeuw zo maar een kwibus genoemd.

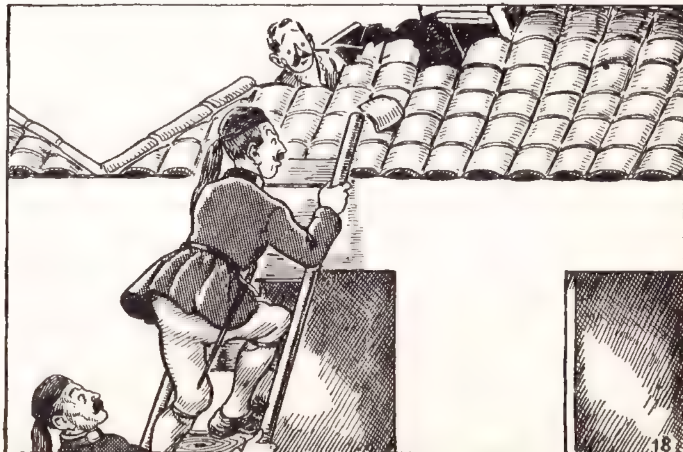
16 De Pulex schoot intussen onverschrokken verder. Ze zweefden even later boven Griekenland. De parachute stond al uit, en de professor zat ijverig de landingsplaats te berekenen. „Jongens", riep hij verheugd, „nu heb ik de juiste formule gevonden. Bovendien is er hier geen water in de buurt. Let goed op... daar gaan we!"

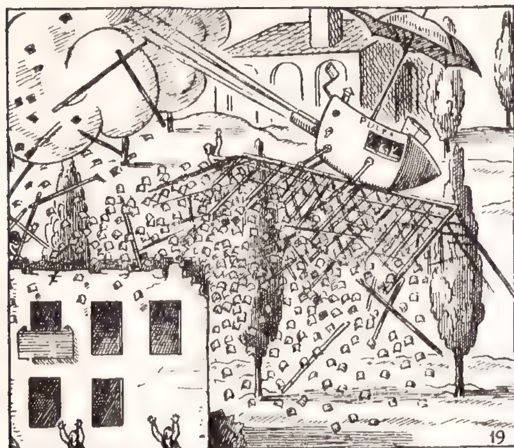

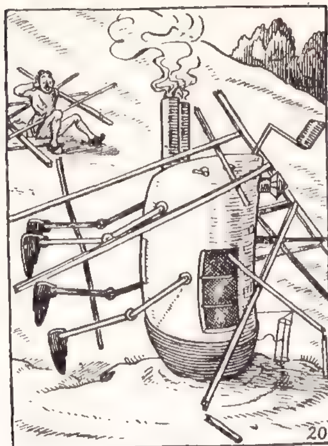

17 Ja, daar gingen ze. En met de juiste formule. Wat evenwel niet weg nam, dat de Pulex nu op een dak landde. Wel heel voorzichtig, maar toch zakte het hele landingsgestel er dwars doorheen. Een regen van dakpannen kletterde op straat. Een zo'n pan kwam precies terecht op het hoofd van een ezeldrijver. En die nam dat natuurlijk niet.

18 In minder dan geen tijd was heel het dorpje in rep en roer. Zo iets hadden ze nog nooit meegemaakt. Daarom kwamen er twee gendarmen eens een kijkje nemen. Ze zetten een ladder tegen het dak, en klommen naar boven. De huiseigenaar wilde er ook bij zijn. Hij stak zijn hoofd door een gat in het dak. Toen gebeurde er iets verschrikkelijks.

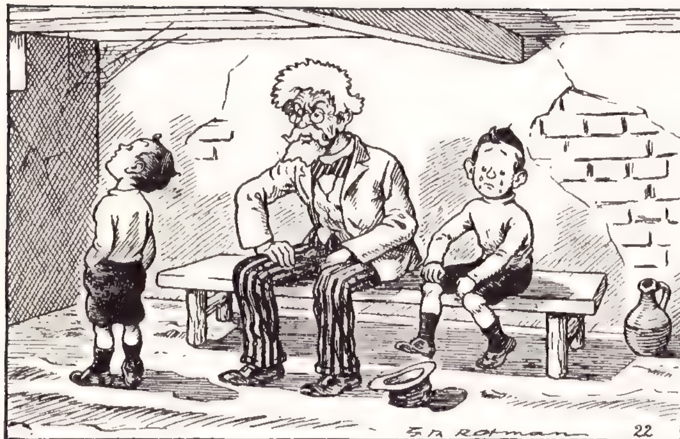

19 De gendarmen mompelden iets tegen de professor. Natuurlijk in het Grieks. Dat verstond de professor niet zo best. „Ze zeggen dat we van het dak moeten”, vertaalde hij voor de jongens. En tegelijk drukte hij op het startknopje. Rangg! Daar ging de Pulex weer. En de Pulex niet alleen! Het hele dak met huisbaas en al, ging ook mee.

20 Deze luchtreis was echter maar van korte duur. Het dak was te zwaar voor de Pulex, die even later met zijn neus in het zand terecht kwam. Hier vond ook de luchtreis van de huisbaas zijn einde. De arme man smakte met panlatten en al, heel hard tegen de grond. Erg voorzichtig voelde hij of zijn hoofd er nog aan zat.

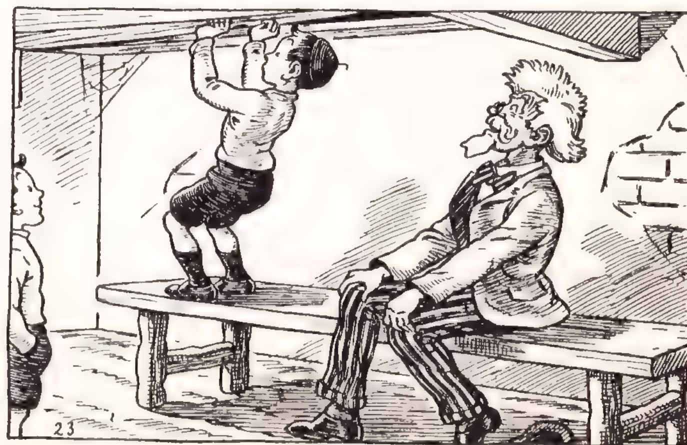
21 De gendarmen hadden de Pulex spoedig achterhaald. Wat waren ze kwaad. Niet alleen vanwege het vernielde dak. Maar ze hadden ook de rook van de raketten in hun gezicht gekregen. Ze zagen nu zo zwart als roet. Zonder pardon werden de professor en de jongens gearresteerd. Vooral de professor werd zwaar bewaakt.

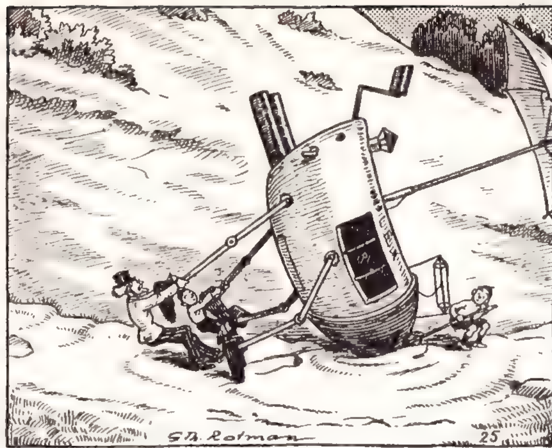

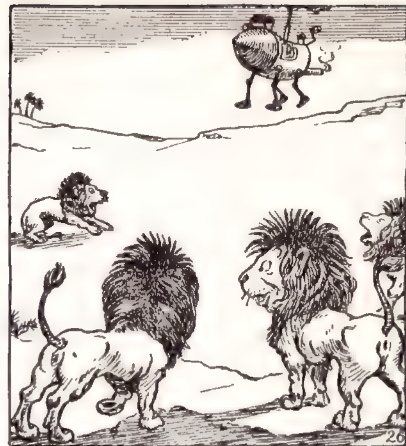
22 Nu hadden de gendarmen in dat dorpje geen gevangenis. Het waren allemaal brave mensen die er woonden. Maar er stond nog een oud kasteel. Daarin werden ze opgesloten. In een duffe kelder zaten ze even later somber voor zich uit te staren. Nee, niet alle drie. Flip tuurde naar buiten. Hij had een plannetje.

23 In de zoldering had hij een plank ontdekt, die tamelijk vermolmd scheen. Hij duwde er uit alle macht tegen en...... de plank liet los. Een muffe zolderlucht kwam hem tegemoet. De tweede plank was nu ook gauw los. Even later konden ze door het gat kruipen. Met enige gymnastische toeren zaten ze spoedig op de zolder.

24 Tot hun grote verrassing zagen ze daar een groot raam, zonder glas. Vlak daarbij stond een grote eikeboom. Prachtig om te kunnen ontsnappen. Ze wachtten tot het donker was, en maakten van een der planken een luchtbrug. Voorzichtig, zonder geluid te maken, schoven ze er overheen, en lieten zich langs de eik omlaag glijden.

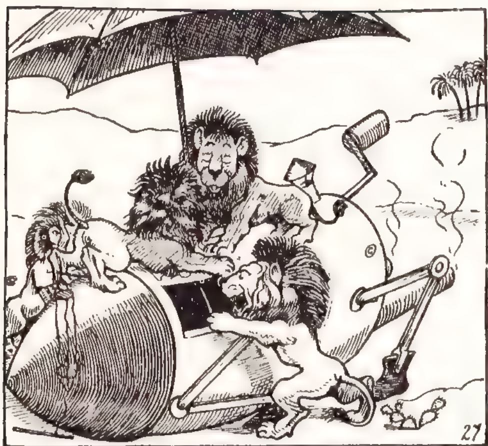

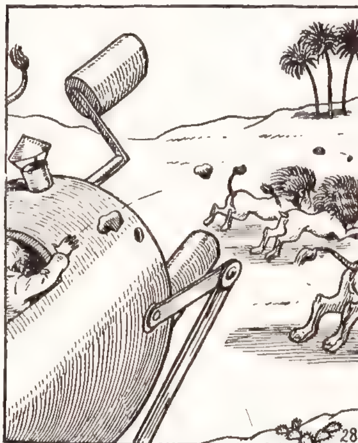

25 Daarna renden ze vlug naar de plek waar de Pulex stond. Met veel moeite slaagden ze erin hem weer op de poten te krijgen. Een kwartier later werden de Griekse gendarmen door een dreunende slag uit hun slaap gewekt. De vogel was gevlogen! Nog steeds weten die daar niet hoe alles in het werk is gegaan.

26 In de pikdonkere nacht schoot de Pulex verder. Tegen het ochtendgloren waren ze al in Arabië. Had de professor nu eerst maar eens zijn neus buiten het raampje gestoken. Dan was hij vast en zeker niet gedaald. Hij zag echter geen water en geen huizen, en dat waren voor hem de voornaamste obstakels. Daarom landde hij.

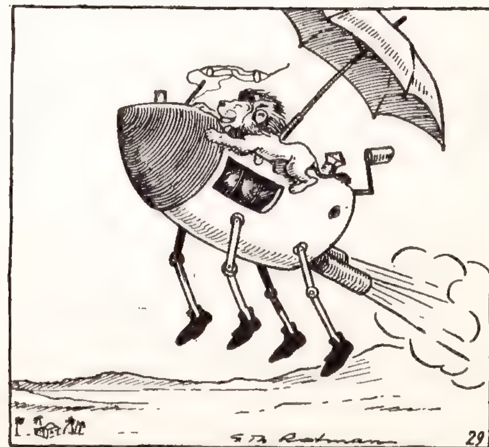

27 Zodra de Pulex de grond raakte, zakte hij door de knieën. Vier grote leeuwen hadden liggen wachten, tot dit gekke beest uit de lucht kwam zakken. Nu sprongen ze er alle vier bovenop. De paraplu bood hen een lekker schaduwplekje. Ze voelden zich er best thuis en dachten er eenvoudig niet aan om weg te gaan.

28 En toch moesten ze weg. De Pulex kon met die leeuwen aan boord niet opstijgen. De professor maakte nu vier blikken met gehakt open en slingerde die door het raampje naar buiten. Deze list gelukte. De leeuwen sprongen als op commando het vlees achterna. De professor startte, en de Pulex kon haar reis weer voortzetten.

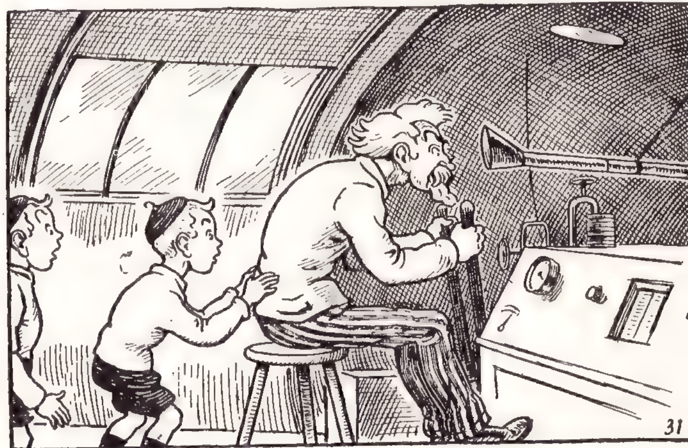
29 Toch kon de Pulex niet haar normale hoogte krijgen. De professor stond voor een raadsel. „Het lijkt net", bromde hij, „of er nog een leeuw op ons dak zit." Hiermee had hij een zeer juiste opmerking gemaakt. Er zát een leeuw op het Pulexdak. De Pulex ging steeds lager en lager vliegen. Een landing leek onvermijdelijk.

30 Dat kwam erg ongelegen. Ze vlogen juist boven de stad Benares, aan de rivier de Ganges. Honderden Hindoe's waren hier aan het baden. Dat was een interessant gezicht, al die zwarte hoofden onder een witte tulband. Maar de professor had geen oog voor al dat schoons. „Ik krijg hem niet verder", jammerde hij.

31 Angstig keek hij door de periscoop, en trok wanhopig aan de stuurknuppels. „Als het een beetje wil, komen we midden in de rivier terecht", stamelde hij. En weer bleek welk een voorspellende geest professor Spits had. De Pulex kwam midden in de rivier, tussen de badende Hindoe's, met een hevige plons neer.

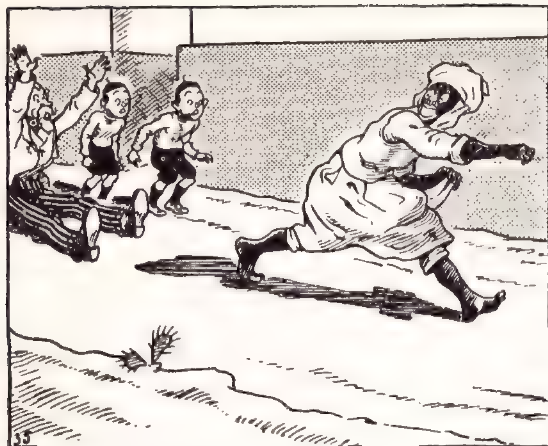

32 Tot zijn verbazing zag hij door het ruitje, dat alle zwemmers in doodsangst wegvluchtten. „Dat is vast en zeker een soort bijgeloof", veronderstelde hij. „Kijk ze eens bang voor mij zijn", liet hij er trots op volgen, „ze zien wel, dat ik een geleerd persoon ben." Ze gingen echter niet voor hem, maar voor de leeuw op de vlucht.

33 De leeuw had het luchtreisje wel aardig gevonden. Toch was hij blij dat hij weer op veilige grond was. Van de Pulex wipte hij op de springplank, en verdween tussen de huizen. De professor en de jongens gingen ook van boord, nadat ze eerst de luiken van de Pulex goed hadden gesloten.

34 Op hun gemakje kuierden ze langs de rivier, tot ze bij een kapper kwamen. Naar de gewoonte van zijn land, oefende deze kapper zijn beroep zo maar in de open lucht uit. Nu had de professor eindelijk eens tijd om zijn haar te laten knippen. Maar een Arabische kapper knipt niet, die schéért. Niet alleen de baard, maar ook het hoofdhaar.

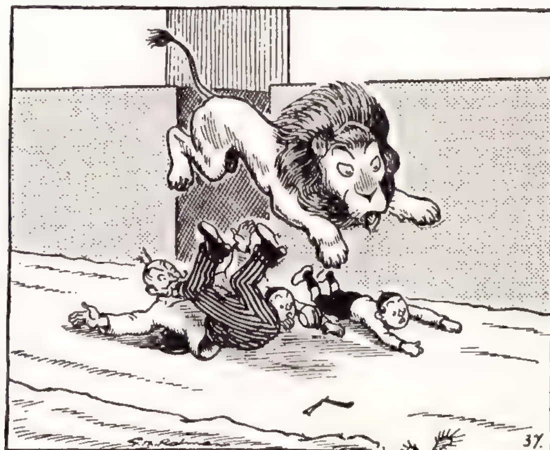

37 De toestand wás heel ernstig. Plotseling werden ze alle drie tegen de vlakte gelopen. Nu was het ook duidelijk waarom de kapper zijn werk niet had afgemaakt. Het was door de leeuw, die hij aan had zien komen. De leeuw holde door, de kapper achterna en verdween in een stofwolk om de hoek.

35 De professor vond het maar heel raar, en protesteerde. Maar de kapper verstond er natuurlijk geen woord van. Hij was dat bovendien zo gewend. De mooie lokken van de professor vielen allemaal op de grond. De kapper borg ze netjes in een zak. Opeens gooide hij echter zijn scheermes neer, en zette het op een lopen.

36 De professor was woedend! „Wat mankeerde die man? Zijn werk was nog niet eens af!” Midden op zijn kale hoofd stond nog, als een oase in de woestijn, een grote, eenzame lok. Flip en Flap hadden reuze pret. Het was werkelijk een dwaas gezicht. „Lach niet jongens”, vermaande de professor, „de toestand is heel ernstig.”

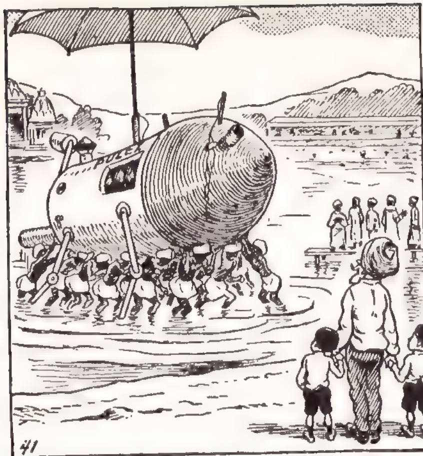

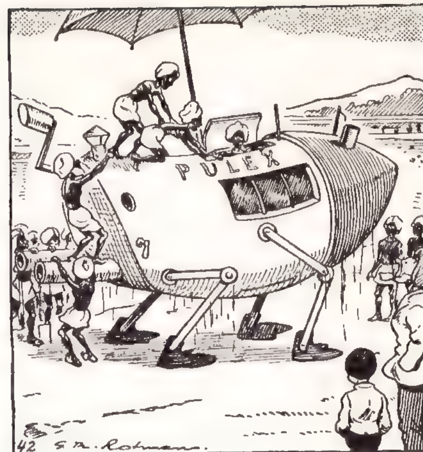
38 „Hé, hé”, zei de professor toen hij overeind krabbelde, „het gevaar is weer geweken.” Op hetzelfde ogenblik kwam een hele troep gewapende Hindoe's met veel lawaai en geschreeuw aanstormen. De professor en de jongens konden zich niet vlug genoeg uit de voeten maken en werden pardoes omvergelopen.

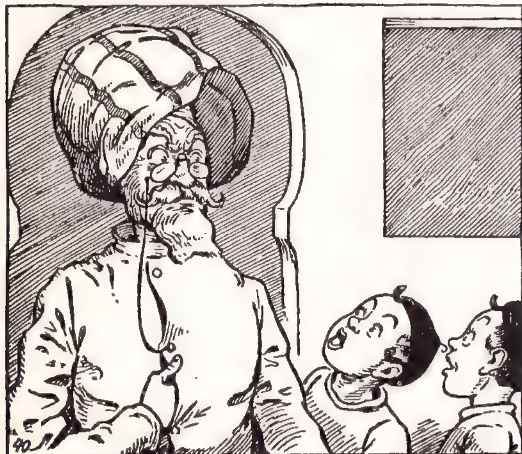
39 Het was een rumoer van jewelste. De professor had minstens vier man bovenop zich liggen. Hij kon bijna geen adem meer halen. Gelukkig zetten de Hindoe's de leeuwenjacht voort en konden onze drie wereldreizigers uit de kruitdamp te voorschijn komen. „Wel een héél vreemd land”, vond de professor, terwijl ze verder dwaalden door de verlaten stad.

40 Professor Spits zag er meer dan erg uit. De builen en schrammen niet eens meegerekend. Zijn kleren hingen letterlijk in flarden aan het lichaam. Hij ging bij de eerste de beste kleermaker binnen om een nieuw pak te kopen. Tien minuten later kwam er een heel andere professor buiten. „Precies Ali Baba", riep Flip spottend.

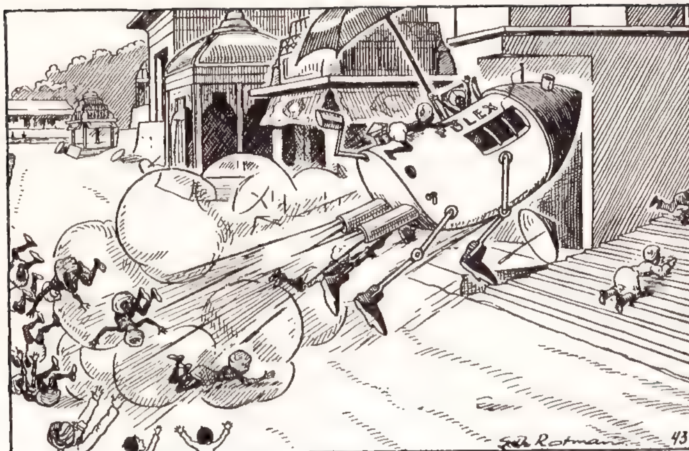

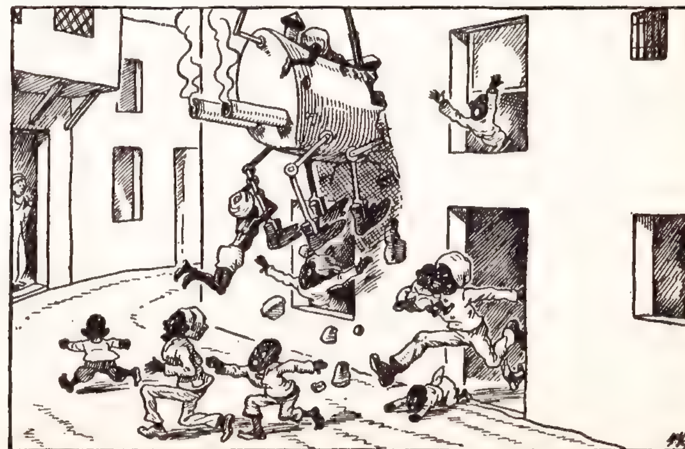
41 Met zijn knalrode tulband en zijn kanariegeel inlands jasje, leek hij helemaal niet op een Nederlandse professor. Van de kleermaker had hij gehoord dat de leeuw was geschoten en de kapper gered. Nu huurde hij 16 sterke Hindoe's om de Pulex uit het water te halen. Die namen de Pulex op hun schouders, en droegen hem zo naar de kant.

42 Daar stond dan de Pulex weer uit te lekken van het onvrijwillige bad. De Hindoe's wilden geen beloning voor hun hulp hebben. Alleen zouden ze graag eens een kijkje nemen in het binnenste van die vreemde sprinkhaan, zoals zij de Pulex noemden. Jammer genoeg had de professor hier geen bezwaar tegen.

43 Het bleef niet alleen bij kijken. Een van de Hindoe's vond het leuk om eens op het startknopje te drukken. „Rangg!" Daar schoot de Pulex weg. De Hindoe's die er achter stonden werden weggeblazen en de anderen meegesleurd. „Kom terug!", schreeuwde de professor ontzet. Maar het was al te laat.

44 Geen vijf sekonden later was het gebeurd. De Pulex vloog een paar honderd meter weg, maar botste toen tegen een huis. En wel met zoveel kracht, dat hij door een der vensters half naar binnen drong. De bewoners, groot en klein, kwamen onder luid gekrijs naar buiten hollen. Wat een ravage!

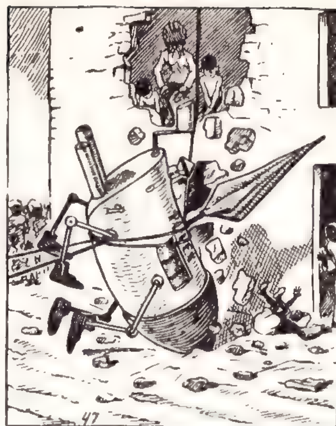

45 Uit de omstanders kwam een voorname Hindoe naar voren. Het was de huisbaas. Hij eiste op hoge toon een fikse schadevergoeding. De professor beriep er zich op, dat niet hij, maar de Hindoe's het hadden gedaan. Maar niets hielp. „Als u niet betaald roep ik de politie", zei de man. Omdat de professor niet weer opgesloten wilde worden, betaalde hij maar.

46 Daarna riep hij het restje Hindoe's bij elkaar, die de Pulex uit het water hadden gehaald. Hij beloofde hun een fikse beloning, als ze de Pulex naar beneden haalden. Ze bonden lange touwen aan de Pulex vast en slaagden erin hem los te wrikken. Daar hing het gevaarte. Voorzichtig lieten ze het touw vieren.

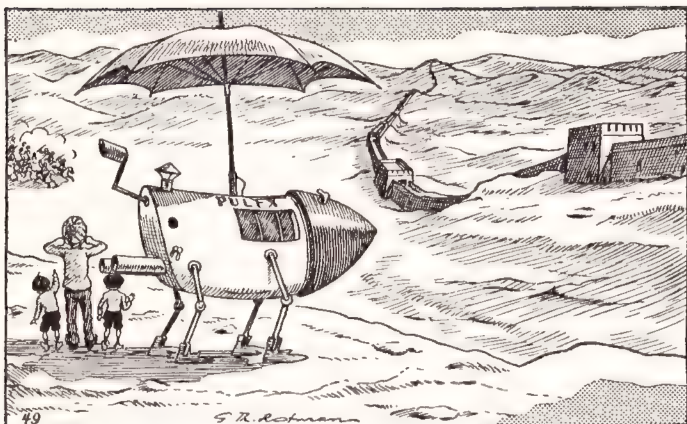

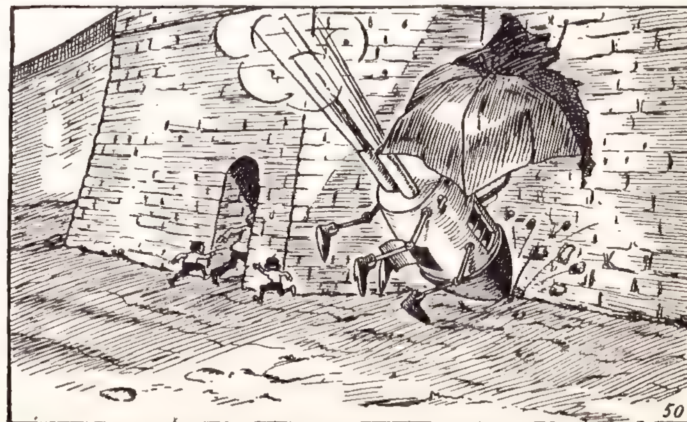
47 Opeens brak het bovenste touw. De Pulex stortte omlaag en kwam precies op zijn neus terecht. De Hindoe's die er nog in zaten, maakten een lelijke buiteling. De Pulex, die wel onkwetsbaar leek, werd nu weggedragen, ver buiten de stad. De professor wilde zo spoedig mogelijk, dit voor hem zo nare land, verlaten.

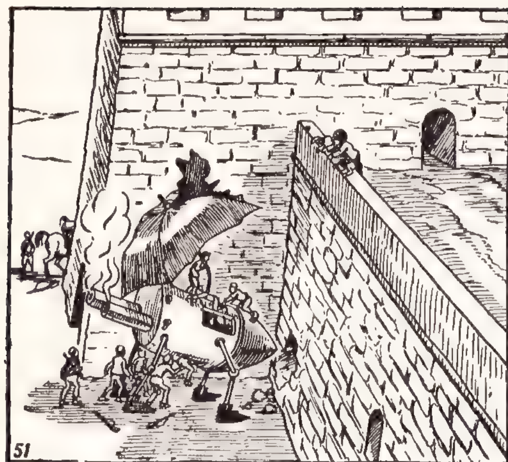
48 Maar er wachtte hem eerst nog een heel onaangename verrassing. Er kwam weer een voorname Hindoe op hem af, die ook schadevergoeding eiste. „Dat heb ik al aan de huisbaas betaald", antwoordde de professor. „Huisbaas?", vroeg de verbaasde Hindoe, „de huisbaas, dat ben ik!" Om van alle gezanik af te zijn betaalde de prof ook deze man.

49 „Ik moet me haasten", zei de professor, „anders moet ik straks nog een heel nieuwe stad betalen." Met de bekende knal sprong de Pulex weer weg, nu in de richting van China. In de verte zag hij al de Grote Chinese Muur. Die wilde hij wel eens van nabij bekijken. Daarom liet hij de Pulex dalen, midden in de woestijn.

50 Nauwelijks waren ze uitgestapt, toen de professor in zijn kijker turend, een troep Chinese rovers zag aankomen. „Vlug, naar binnen!" commandeerde hij, en tegelijk schoot de Pulex al weg. In de haast vergat de professor echter op de goede richting te letten. In plaats van óver de Chinese Muur te springen, sprongen ze er nu pardoes tégen.

51 Hals over kop verlieten ze het toestel en gingen door een der poorten de Chinese Muur binnen. Boven op de Muur keken ze voorzichtig over de wering, om te zien wat er gebeuren zou. De rovers kwamen nieuwsgierig nader, bekeken de Pulex van alle kanten en gingen er in. Een van hen bleef als bewaker bij de paarden achter.

52 Toen de andere rovers allemaal in de Pulex zaten, ging de professor een heldendaad verrichten. Vlug sloop hij naar beneden en draaide de krukken om, die achteraan de Pulex zaten. Nu waren alle kleppen, het raampje en ook de deur gesloten. De rovers zaten gevangen. De bewaker had niets gemerkt.

53 „Zie je, ik heb overal op gerekend", sprak de wijze man tegen Flip en Flap toen hij weer boven was. „En nu gaan we met de meeste spoed hulp halen", vervolgde hij. Met de jongens aan de hand holde hij, aan de andere kant van de Muur, op Chinees gebied, de vlakte op. Na een kwartiertje kwamen ze een groep ruiters tegen.

54 Het bleken Chinese soldaten te zijn, die op patrouille waren. De commandant bleek uitstekend Engels te verstaan. Professor Spits vertelde wat hem was overkomen. Hij zei natuurlijk ook, dat de rovers in de Pulex gevangen zaten. „Dat is flink gedaan", zei de commandant, „we waren juist op zoek naar die mooie heren."

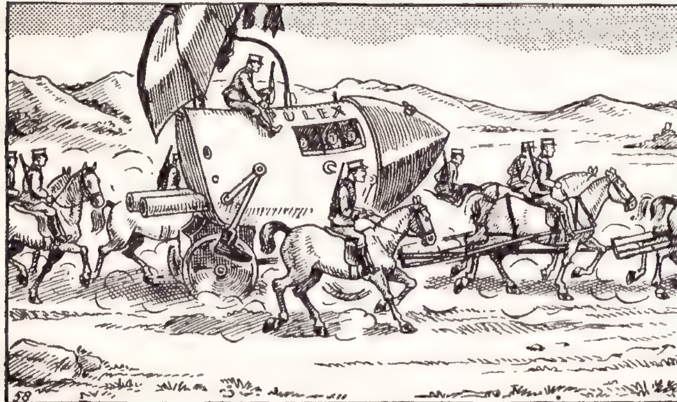

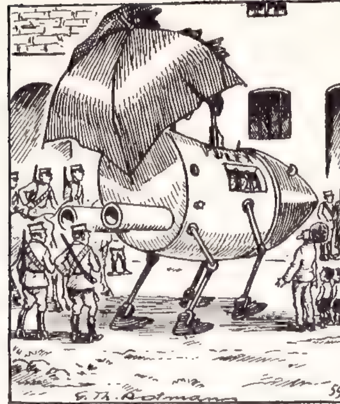
55 „Er is bovendien nog iets, dat voor u van veel belang is", vervolgde hij. „Er is namelijk een premie uitgeloofd. Als we ze te pakken krijgen, heeft u die verdiend!" Daar had de professor wel oren naar. Hij was wel een man van de wetenschap, maar de huisbazen in Arabië hadden hem veel geld gekost. Dat kon hij nu mooi terug verdienen.

56 Nu was het dus zaak, om zo vlug mogelijk bij de Pulex te komen. „We zullen een omweg moeten maken", zei de commandant. „Een half uur rijden hier vandaan is er een gedeelte van de muur ingestort. Daar kunnen we er overheen". De professor en de jongens mochten nu bij de soldaten achter op het paard zitten. Daar ging het in draf, op weg naar de rovers.

57 Onderweg vertelde de commandant aan de professor allerlei bijzonderheden over de Muur. Omstreeks het jaar 200 voor Christus was die aangelegd op bevel van Keizer Shik Hwang Ti. Hij wilde hiermee het Chinese Rijk beschermen tegen aanvallen van vijandige stammen. Deze Muur was zo lang als de afstand van Berlijn naar Moskou (2400 km) en wel 8 m breed.

58 Na een uur rijden bereikten ze de Pulex, die nog steeds op dezelfde plek lag. Van de rover die op de uitkijk had gestaan, was geen spoor meer te bekennen. Die was vast en zeker op de loop gegaan. De Pulex werd op twee wagentjes van de kanonniers vastgebonden en de paarden er voor gespannen. De rovers keken erg bedrukt door het raampje.

59 In gestrekte draf reed de troep een paar uur later de stad binnen. De Pulex werd vlak voor de gevangenis afgeladen en de rovers werden op staande voet ingerekend. Daarna werd de professor uitgenodigd bij de direkteur van de gevangenis te komen, om de uitgeloofde premie in ontvangst te nemen.

60 Deze drukte de professor met veel plichtplegingen de hand. „Gij hebt het Rijk mijner vaderen een grote dienst bewezen, o dappere broeder van de Ganges.” Met deze woorden begroette hij de professor, die hij blijkbaar voor een rasechte Hindoe hield. Juist op dit ogenblik weerklonk een dreunende slag en volgde een donderend geraas.

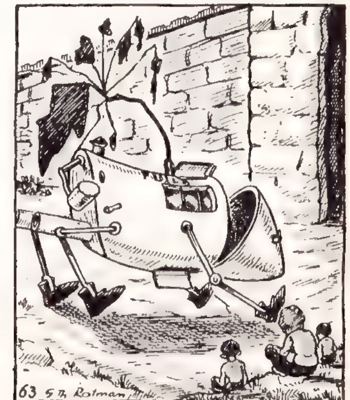

63 De hele linkervleugel van het gebouw was ingestort! De opgesloten gevangenen zagen opeens de buitenlucht, en kozen natuurlijk het hazenpad. De soldaten schoten als razenden met hun geweren en revolvers. Maar bijna heel de gevangenis liep leeg. De direkteur was woedend en zette de Pulex buiten de stad.

61 Het was alsof de wereld verging. De direkteur verbleekte, voor zover zijn gele huid dit tenminste toeliet, en holde naar buiten. Terwijl hij over de puinhopen van zijn eigen gevangenis struikelde, zag hij wat er gebeurd was. En dat was heel erg.

62 De rovers binnen in de Pulex, zagen geen uitweg meer. Ze hadden blijkbaar hun geluk eens willen beproeven door aan de stangen te trekken. Zo hadden ze ook op het startknopje gedrukt! De juist geladen raketten waren afgegaan en hadden de Pulex met geweldige kracht dwars door de gevel van de gevangenis gedrukt.

64 „Daar gaat mijn premie”, klaagde de professor bedroefd. „Ging de Pulex nu maar, dan vertrokken we direkt.” Heel de nacht brachten ze beurtelings slapend en wakend door. Vroeg in de ochtend echter wachtte hun een prettige verrassing. Hun vriend, de officier, kwam aan het hoofd van een troep soldaten, de poort uitrijden.

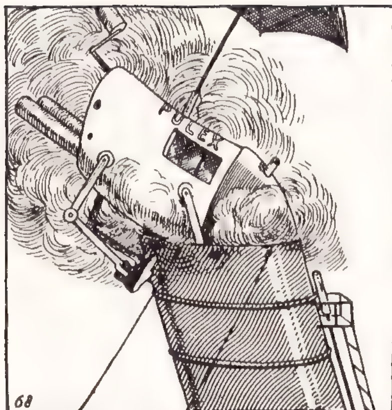
65 De professor stortte zijn hart uit, en de officier was diep verontwaardigd over het gedrag van de gevangenisdirekteur. „Onder mijn soldaten”, zei hij, „zijn uitstekende monteurs. Die zullen uw Pulex weer netjes opknappen. „Het hele karwei nam vier dagen in beslag. Toen was de Pulex weer startklaar.

66 Na een hartelijk afscheid en vele bedankjes voor de officier en zijn soldaten, knalden de raketten de Pulex weer de lucht in. De professor wilde de Hawaii-eilanden trachten te bereiken. Maar midden boven de Grote Oceaan raakte hij de goede richting kwijt.

67 Gelukkig ontdekte de professor een grote oceaanstomer, die met zijn walmende schoorstenen al van verre te zien was. „Ik zal daar de weg eens vragen”, besloot hij. „Die lui zijn hier wel bekend.” Voorzichtig koerste hij naar het schip en bleef er laag boven vliegen.

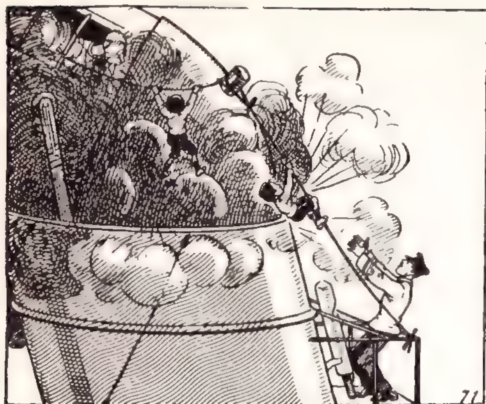

68 Helaas, iets té laag. De voorpoten van de Pulex haakten zich aan de schoorsteen vast en de trotse neus van de Pulex dook erin. De warme en scherpe rook drong al spoedig het toestel binnen. Om wat frisse lucht te krijgen zette de professor een raampje open.

69 Maar nu kwam er nog meer rook naar binnen. Bovendien lag de Pulex schuin voorover, en deinde met het schip mee. Hoestend en proestend, vallend en rollend liep de wanhopige bemanning naar de staart van de Pulex. Hier was de rook nog niet zo hevig. Plotseling klonk er van buiten een langgerekt; „Ahoy-ahoy!" geroep.

70 Een van de scheepsofficieren was langs de ladder tegen de schoorsteen opgeklommen. Hij probeerde hen te praaien. „Zijn jullie schipbreukelingen?" riep hij. „Nee", antwoordde de professor tussen twee hoestbuien door. „Wij zijn luchtbreukelingen. Maar als het u het zelfde is, ik wou er wel heel graag uit."

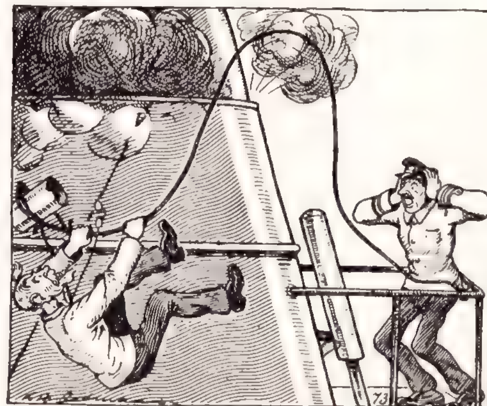

71 De officier dacht even na. „Heeft u touw bij zich?", vroeg hij. „Gooi dan maar een flink eind naar buiten". In het eind touw dat de professor hem toewierp maakte hij een flinke lus. Die lus maakte hij vast aan een stuk buis, dat nog van de periscoop was overgebleven. Het andere eind bond hij vast aan het platform waarop hij stond.

72 Toen de „luchtverbinding" gereed was, werden eerst de twee jongens gered. Voorzichtig werkten zij zich naar buiten en lieten zich langs het touw naar beneden glijden. Het was wel een angstig ogenblik, om daar als een bokking in de rook te moeten hangen. Maar het lukte. Nu kwam de professor aan de beurt.

73 Behoedzaam, steeds hevig hoestend, schoof hij langs het touw. En hij zou het vast en zeker gehaald hebben, als de periscoop-buis niet was losgeschoten. De soldaten in China hadden blijkbaar wat slapjes gesoldeerd, en daar werd onze professor de dupe van. Met een snoeksprong dook hij naar beneden.

74 Zijn val werd gestuit, doordat hij klem raakte tussen de schoorsteen en de trap. Dat was geen pretje. De schoorsteen was gloeiend heet. Gelukkig wist hij zich aan de trap vast te grijpen en terwijl de damp uit zijn broek sloeg, haastte hij zich naar het veilige dek.

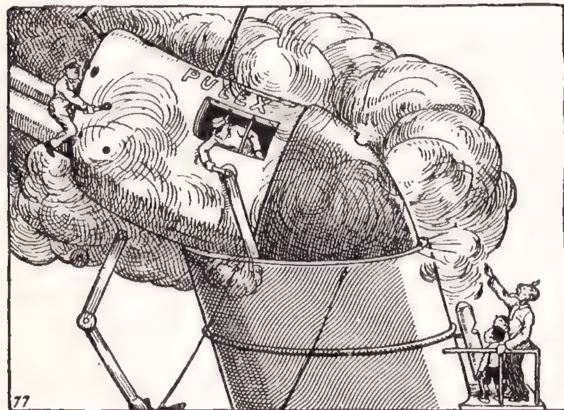
75 De officier bracht hen, nieuwsgierig nagestaard door de andere passagiers, naar de badkamer. Daar konden zij zich wat opknappen. Ze zaten van onder tot boven onder het roet. Er werden twee hutten voor hen in orde gemaakt. Weldra vielen ze in een diepe slaap, afgemat door al die nare belevenissen.

76 De volgende morgen kwam de kapitein van het schip op bezoek. Het was een aardige man. Hij bood de professor een fijne sigaar aan. Eerst vond hij het een hele eer, om met zo'n beroemde uitvinder kennis te mogen maken. Maar toen hij hoorde, dat de professor geen geld had voor de overtocht, werd hij erg kwaad.

77 „Geef die sigaar terug", brulde hij tegen de professor," en haal dat snertding dadelijk van mijn schoorsteen. Anders laat ik het in stukken hakken." „Maar zo kan ik niet starten", wierp de professor angstig tegen. „Dan moeten die poten er maar af", riep de kapitein. Hij liet ze er rustig afschroeven.

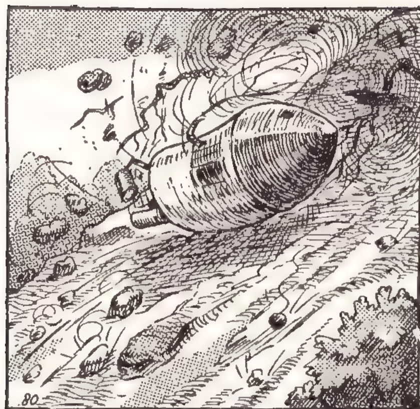

78 „Als het zo doorgaat", zuchtte de professor bedroefd, „blijft er van de Pulex niets meer over." Hij klauterde met de jongens weer naar binnen, en boemm! Daar sprong de Pulex weg, bevrijd van de schoorsteen, maar . . . . . zonder landingsgestel. Dat zou bij de volgende landing wel de nodige moeilijkheden opleveren.

79 De professor was zich echter van geen moeilijkheden bewust. Hij bestudeerde aandachtig de kaart en het kompas, om de juiste koers te bepalen. „Dat is merkwaardig!", riep hij na een uurtje vliegen uit. „Ik wist niet dat ze op Hawaii de huizen boven in de bomen bouwden". En als een echte professor ging hij op onderzoek uit.

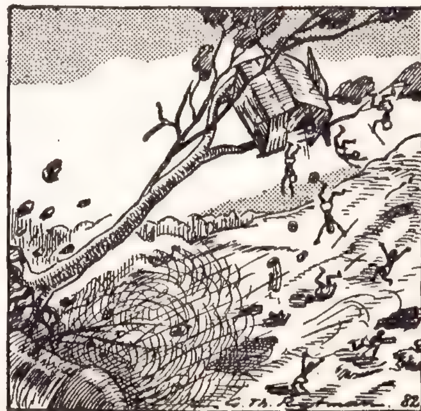

80 „Alle hens aan dek voor de landing!", brulde hij. „Van je hup, daar gaan we!" En of ze gingen! Nog voor het laatste schot uit de raket was uitgewerkt, botste de Pulex tegen de top van een heuvel. De onverschrokken professor wilde toen het landingsgestel uitwerpen, maar dat was er niet meer. Holderdebolder ging de Pulex nu naar beneden.

81 Steeds vlugger ging het over struiken en stenen. Binnen enkele sekonden was er van het hele valscherm niets meer over. Maar het ergste gebeurde binnen in het toestel. Daar werden de professor en de jongens in de rondte geslingerd of het niets was. Met de hele inventaris werden ze door elkaar geklutst.

82 Aan de voet van de heuvel botste de Pulex tegen een boom, waarin een huis was gebouwd. De hele boom werd pardoes uit de grond geduwd. De bewoners werden er uit geschud en onder woedend geschreeuw stortten ze naar beneden. Gelukkig hadden ze een harde schedel, zodat ze er nog vrij goed afkwamen.

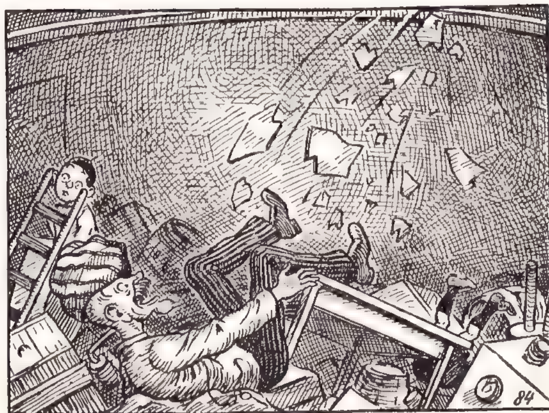

83 De Pulex kwam er minder goed af. Hij huppelde nog een eindje verder en kwam toen tegen een boomstronk tot stilstand. Eerst maakte hij een sprong in de hoogte en kwam in loodrechte stand, de neus in de lucht, in een diepe kuil terecht. Daar bleef hij rustig staan en stoorde zich niet aan de woedende kreten van de inboorlingen.

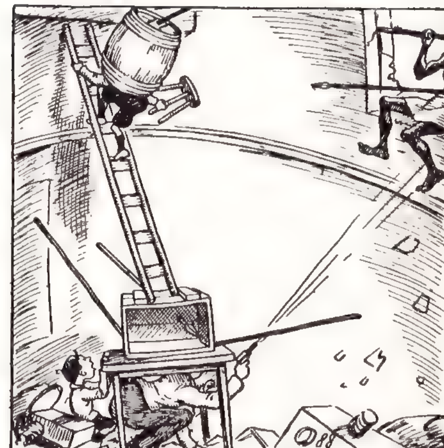
84 Binnenin lagen de wereldreizigers bewusteloos op de dooreen gesmeten inboedel van hun luchtschip. Niets wisten zij af van de gevaren die hen van buitenaf bedreigden. De inboorlingen waren erg boos over hun gestoorde rust en het vernielde huis. Ze hadden zich in krijgsdos gestoken en slopen met opgeheven lansen dreigend nader.

85 Plotseling schrok de professor wakker door een hevig gerinkel. Een der inboorlingen had met zijn lans het raam stuk gestoken. Hij keek met zijn woeste barbaren gezicht lang niet vriendelijk naar binnen. Sidderend van angst staarde de professor hem lange tijd aan. Toen ging hem een licht op.

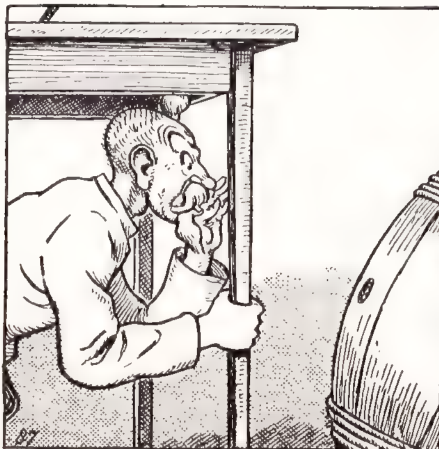

86 „Flip-Flap!", brulde hij. „Wordt vlug wakker! We zitten midden tussen de Papoea's! We zijn in de binnenlanden van Nieuw-Guinea terecht gekomen!" De jongens waren ineens klaar wakker. „Dekking zoeken", schreeuwde de professor, die zelf onder de tafel kroop. „Ik geloof niet dat ze ons vriendelijk gezind zijn."

87 Dat waren ze ook niet. De speren snorden naar binnen en bleven trillend in kist en tafel steken. „Flap!", riep de professor, „kruip in de ton en ga naar boven. Dan druk je op het startknopje en stijgen we loodrecht op". Ja, dat was weer een van die pientere ideeën van de professor.

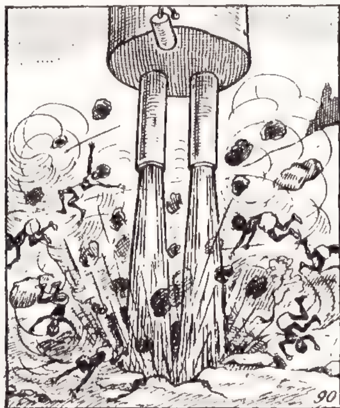

88 Flap wurmde zich in de ton en klauterde naar boven. Met een krukje als schild hield hij de speren tegen. De Papoea's drongen intussen de Pulex binnen. De professor hield hen met zijn revolver manhaftig tegen. „Liever als wijlen Van Speijk de lucht in, dan aan het spit gebraden te worden", was zijn devies.

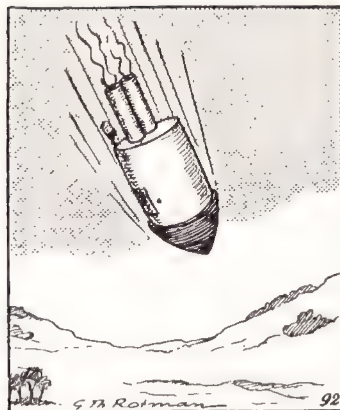
89 De Papoea's voerden rond de Pulex een soort krijgsdans uit, in afwachting van de malse boutjes die weldra naar buiten zouden komen. Maar de smulpartij zou toch echt niet doorgaan. Flap was intussen na veel moeite in de neus van de Pulex gekomen en zocht naar het startknopje. Dat moest redding brengen.

90 Het bracht redding. Een geweldige knal weerklonk en onder hevig gesis schoot de Pulex loodrecht omhoog. De Papoea's werden door de luchtdruk omver geworpen en met losgeslagen kluiten aarde naar alle kanten geslingerd. De aanval was dus met succes afgeslagen. Maar onze luchtreizigers zaten nog lelijk in angst.

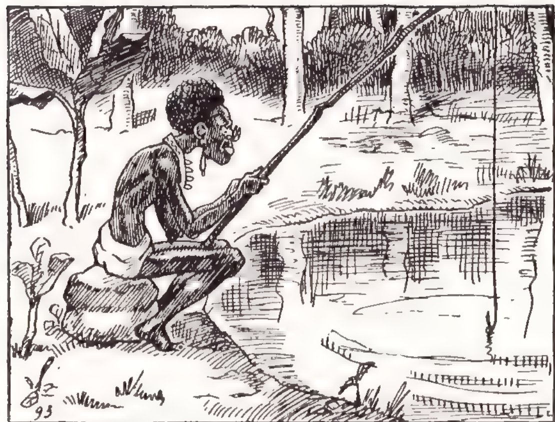

91 Want wat hun nu te wachten stond, was helemaal niet prettig. Zodra de aantrekkingskracht van de aarde weer de overhand zou krijgen, was het met de opwaartse tocht afgelopen. Voorlopig was het nog niet zover. Maar met angst en beven zag de professor dat de snelheid zienderogen afnam.

92 De Pulex begon te sidderen en slingerde heen en weer. Nog enkele sekonden en het was zo ver . . . . . De Pulex kantelde, keerde de neus naar de aarde en begon te vallen. Steeds sneller schoten ze naar beneden met een ontzagwekkende vaart. Tijd om te handelen was er niet meer. Wat zouden ze ook moeten doen, zonder landingsgestel en parachute!

93 Op dit ogenblik zat aan de oever van het Moddermeer een brave Papoea, Miau-Knauw, heel rustig te vissen. Hij probeerde een Nieuw Guinese brasem aan de haak te slaan, maar die wilde niet bijten. „Ik zit er nu al een uur", mompelde Miau-Knauw," maar er komt zelfs nog geen rimpeltje in het water!"

94 Dat had hij toch mis. Er kwám beweging in het water. En niet zo'n klein beetje. De Pulex plofte namelijk precies voor zijn voeten in het meer en bleef met de neus in de modder steken. Miau-Knauw wilde van schrik achterovervallen. Maar dat was niet meer nodig. Hij lág al, omvergespoeld door een woeste watermassa.

95 Nauwelijks van de eerste schrik bekomen holde hij weg, om zijn stamgenoten van dit verschrikkelijk luchtmonster op de hoogte te stellen. Hij rende voor zijn leven en liet een modderspoor na, dat zich duidelijk aftekende. Met kloppend hart kwam hij even later bij het stamhoofd aan.

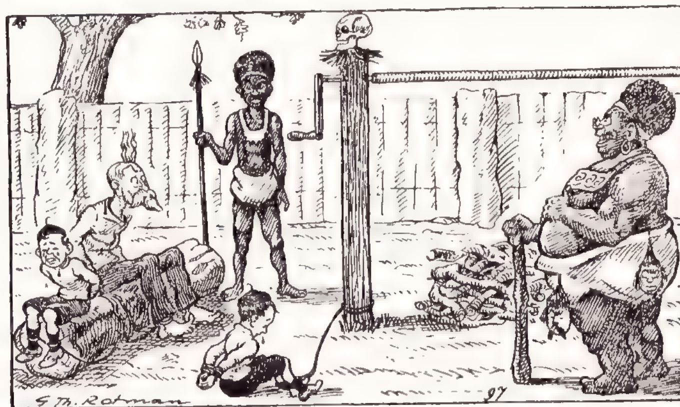

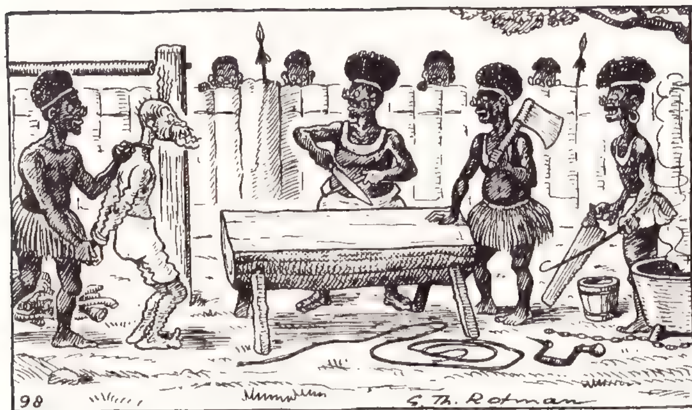

96 Die riep direkt zijn lijfwacht bij elkaar en zond deze op onderzoek uit. De professor en de jongens hadden zich intussen uit de Pulex weten te werken. Ze ploeterden in het vieze water. Veel keus hadden ze niet. Daarom zwommen ze maar naar de kant, waar de Papoea's hen een helpende hand toestaken.

97 Nu ging het in optocht naar het stamhoofd, Oepoepoetoetie. Die zag er helemaal niet zo prettig uit. Zijn dikke buik deed wel vermoeden dat hij graag een mals boutje lustte. Onze luchtreizigers werden vlak bij het braadspit aan een boomstam vastgebonden. De professor dacht koortsachtig snel en diep na.

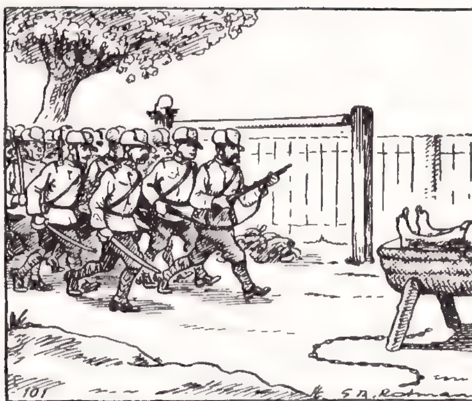

99 „Dat is bittere ernst", zuchtte hij bedroefd toen hij even later languit op het blok werd gelegd. „Daar gaat mijn kostbare en geleerde hoofd." Hij spartelde geducht tegen. Toen werd hij met zware touwen helemaal vastgebonden. De zaag werd op zijn keel gezet. Maar...... er gebeurde iets heel wonderlijks.

98 Maar veel tijd had hij niet meer. Oepoepoetoetie verwijderde zich en de Papoea's kwamen met een groot hakblok aandragen. Nog heviger werd zijn schrik toen hij een grote bijl, een zaag en een slagersmes zag. Heel plechtig werd hij nu voor het hakblok geleid, terwijl van achter de schutting de feestmuziek der Papoea's weerklonk.

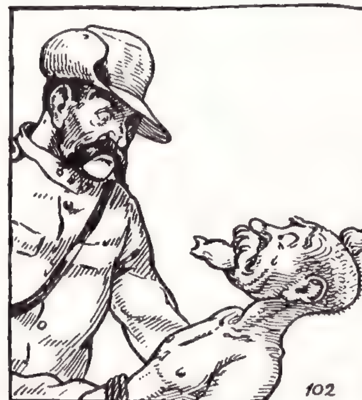

100 Van heel nabij klonken luide knallen van geweerschoten. Kogels floten door de lucht. Onder hevig geschreeuw sloegen de Papoea's op de vlucht. De professor en de jongens bleven alleen achter. Verbaasd hief professor Spits het bijna afgezaagde hoofd op om te zien, wat er aan de hand was.

101 Met dreunende pas kwam het wonder naderbij. Het waren bewakingstroepen die de professor hadden opgespoord. De commandant liet zijn troepen halt houden en bevrijdde eigenhandig de professor uit zijn netelige toestand. Vanuit de verte had hij de Pulex van grote hoogte omlaag zien storten, en was er in looppas naar toe gesneld.

102 Vandaar had hij het modderspoor gevolgd dat naar het hakblok voerde. De professor stamelde ontroerd enige woorden van dank en vertelde van zijn geleerde hoofd. Zijn naam noemde hij natuurlijk ook. Nu was het de beurt aan de commandant om sprakeloos te zijn. „Nee maar", bracht hij er met moeite uit, „dus u bent onze wereldberoemde professor Spits?"

103 Hij gaf terstond zijn mannen bevel in de houding te staan en vertelde hun van de eer, die hun te beurt was gevallen. Vol geestdrift werd een drievoudig: „Leve professor Spits", uitgebracht. Met een diepe buiging bracht de professor dank voor dit verrassende eerbetoon. Flip en Flap bogen netjes mee.

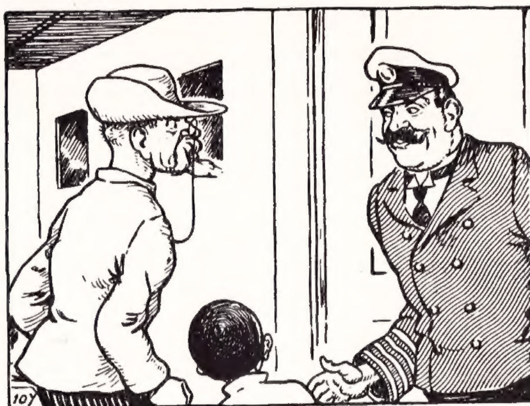

104 De actieve commandant stelde toen voor, de Pulex weer in orde te laten brengen. Maar de professor riep vol afschuw uit: „Nee, liever niet. Van de Pulex heb ik mijn buik meer dan vol. We gaan wel met de boot naar huis." „Goed," besliste de commandant, „dan breng ik u naar de dichtsbijzijnde haven."

105 Van een paar stevige bamboestokken werd een draagbaar gemaakt. De professor en de jongens werden erop gehesen en op de schouders van de stoere soldaten weggedragen. Een van de soldaten leende professor Spits zijn kepi, omdat hij bang was voor een zonnesteek. Zijn hoofd zat weliswaar vol geleerdheid, maar er zat weinig haar op.

108 Wat waren onze wereldreizigers blij toen ze eindelijk weer de veilige Nederlandse bodem onder hun voeten voelden. Het kuifje van de professor was door de scheepskapper sierlijk gekruld. Zijn foto kwam in alle kranten te staan. „Als ik weer op reis ga", verklaarde hij aan de verslaggevers, „dan vind ik een andere, nog betere machine uit. Schrijf dat maar in de krant."

106 Toevallig vertrok er juist een boot naar Nederland waarop nog een hut vrij was. „Het is net of ik deze boot ken", zei de professor, „maar dat zal wel een vergissing zijn. He! He! Nu eens lekker uitrusten en geen onaangename dingen meer aan mijn hoofd". Uit de schoorsteen kwam een dikke rookpluim. De kade verdween. De reis terug was begonnen.

107 De professor had een goed geheugen. Hij kende het schip. Dat bleek enige dagen later toen hij tijdens een wandeling op het dek de kapitein ontmoette. Het was dezelfde die destijds de poten van de Pulex had laten afschroeven. „Maak je geen zorgen beste vriend", bitste de professor adrem, „deze reis wordt tot de laatste cent betaald! En je sigaren heb ik niet nodig."

